

og at dette er sket under det Ministerium, som har rost sig af sin stærke Haand overfor Bankerne og overfor Pengemagten og dadlet os andre, fordi vi ikke havde en tilstrækkelig stærk Haand.

Lange: Jeg hævdede i Gaar overfor den højtærede Statsministers Udtalelser ved Forelæggelsen af dette Lovforslag, at der ikke i Valutaraadets enstemmige Udtalelse var sagt noget om, at man ønskede direkte Skatter. Heroverfor har den højtærede Statsminister henvist til Beretningen. Jeg vil deroverfor sige, hvad den højtærede Statsminister jo udmærket godt ved, at Valutaraadet ikke kan have noget Ansvar for, hvad der staar i denne Beretning. Jeg for mit Vedkommende erklærede, at jeg ikke vilde underskrive Beretningen, bl. a. fordi den blev forelagt os den samme Dag, som Valutaraadets Udtalelse blev udsendt, hvorfor det ikke var muligt at faa en saa nøje Gennemgang af den, at man kunde tage noget Ansvar for, hvad der stod i denne Beretning, der derfor heller ikke blev andet end et Referat, udsendt alene paa den højtærede Statsministers Ansvar. Men selv om man vilde henvise til Beretningen og sige, at Valutaraadets Udtalelse bandt Valutaraadets Medlemmer til alt, hvad der stod i den, vilde det ikke kunne anføres til Gunst for, at man skulde have udtalt sig for en Forhøjelse af de direkte Skatter. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse nogle faa Linier af denne Beretning. Der staar heri: „Der har ogsaa været forhandlet om at søge en yderligere Begrænsning af Købeevnen gennemført ved forøget Beskatning. Der er heroverfor gjort gældende, at en Forøgelse af de direkte Skatter vil virke hemmende paa Opsparingslysten i Samfundet, der er af overordentlig valutamæssig Betydning.“ Blandt dem, der hævdede, at en Forhøjelse af de direkte Skatter vilde have denne skadelige Følge, var jeg, og derfor kan man ikke med nogen Grund paastaa, at jeg gennem min Deltagelse i Valutaraadets Forhandlinger eller ved Tilslutning til Valutaraadets Udtalelser har givet min Tilslutning til forøget direkte Skat.

Med Hensyn til Finansraadet siger den højtærede Statsminister, at jeg ikke med Rette kan være imod dette, for hvis jeg vil se efter i min Mappe, vil jeg finde et Forslag, der — saaledes antydede den højtærede Statsminister — i høj Grad skulde ligne dette. Ja, hvis den højtærede Statsminister synes, at disse to

Forslag er ens, saa vil det ikke blive vanskeligt at finde en Løsning paa dette Punkt; det Forslag, som Statsministeren mener ligger i min Mappe, skal i hvert Fald nok komme frem af Mappen, naar vi kommer til Forhandling i Udvalget, hvis den højtærede Statsminister overhovedet vil indlade sig paa nogen Forhandling til den Side, som jeg repræsenterer, hvad man jo af hans Udtalelser i Dag kunde nære nogen Tvivl om. Men hvis han virkelig vil gaa ind paa en saadan Forhandling, vil det ikke blive vanskeligt at finde en Løsning i saa Henseende. Det, jeg klagede over med Hensyn til Finansraadet, var jo ikke, at man overhovedet vilde ned sætte et saadant Raad, men at man vilde give det en ganske ubegrænset Bemyndigelse til at blande sig i Erhvervslivets Forhold, at man vilde give det paa mange Omraader en overordentlig stor Magt, en enevældig Magt. Men om noget saadant var der slet ikke Tale i det Forslag, vi fremsatte; det var kun paa et højest begrænset Omraade, man overhovedet gav dette Raad nogen Bemyndigelse; det skulde kun kunne gøre Indstilling til Ministeriet, og dets Forslag skulde saa tiltrædes af et Udvalg, der var nedsat af begge Rigsdagens Ting, ikke et Folketingsudvalg alene.

Den højtærede Statsminister sagde, at man ikke med Rette kunde modsætte sig en Forhøjelse af Formueskatten, naar man vilde træffe Foranstaltninger til Forbedring af Valutaen, fordi en saadan Forbedring i første Række vilde komme Formuebesidderne til gode. Dette er jo ikke rigtigt. At den danske Krone stiger i Værdi, vil ganske vist komme nogle Formuebesiddere til gode, men Formuer er jo ikke, saaledes som man tit vil fremstille det, noget, der ligger hen, noget, man kun bruger til at hæve Rente af. Nej, Formuer er Erhvervslivets Driftskapital, og hvis man paalægger en stor Formueafgift, vil den i mange Tilfælde komme til at ramme paa Steder, hvor man ligger med store Varelagre, og der vil der altsaa lides store Tab ved en saadan Valutaforbedring. Derfor kan man ikke med Rette sige, at de, der kommer til at betale Formueskatten, ogsaa er dem, der faar Fordelen af Kronens Stigning.

Den højtærede Statsminister sagde, at det var jo Ulykken, at de Konservative havde set sig blinde paa Told. Jeg vil deroverfor sige: Skulde det ikke være paa den anden Side, at man er blind? Naar man ser ud over Europa, ser til de andre Lande, hvor man har søgt at løse Valutaspørgsmaalet, er det dog mærkeligt at se,